

Rep.Nr. 1007/338

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN ACHT FEBRUARI
TWEEDUIZEND EN ZEVEN

7de KAMER

Not. 580, 2° G.W.
Werkloosheid
Tegensprekelijk
Definitief

In de zaak:

[REDACTED]

appellant, vertegenwoordigd door Mr. D.
Avaux, advocaat te 1600 Sint-Pieters-
Leeuw,

Tegen:

de RIJKSDIENST VOOR ARBEIDSVOORZIENING,
openbare instelling, waarvan de burelen
gevestigd zijn te 1000 Brussel,
Keizerslaan 7,

geïntimeerde, vertegenwoordigd door Mr. E.
De Bock, advocaat te 1800 Vilvorde,

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het
hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, op tegenspraak gewezen door de Arbeidsrechtbank te Brussel op 8 oktober 2004;
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van het Arbeidshof te Brussel op 8 november 2004;
- de besluiten in hoger beroep door geïntimeerde neergelegd;

Gehoord partijen in hun middelen en beweringen ter openbare terechtzitting van 16 november 2006, waarna de debatten gesloten werden.

Het hoger beroep werd tijdig en op geldige wijze ingesteld, wat overigens niet betwist wordt, en is derhalve ontvankelijk.

Voorgaanden

Bij beslissing dd. 15 mei 2003 van de directeur van het werkloosheidsbureau te Vilvoorde wordt appellant vanaf 1 januari 2000 tot en met 31 december 2000 uitgesloten van het recht op uitkeringen, wordt appellant twee administratieve sancties opgelegd van uitsluiting van het recht op uitkeringen voor een periode van vier en acht weken, wordt het dossier voor gevolggeving overgemaakt aan de Arbeidsauditeur en worden de ten onrechte en bedrieglijk genoten uitkeringen teruggevorderd (vanaf 1 januari 2000 tot en met 31 december 2000).

Wat de grond van de zaak betreft motiveerde de directeur als volgt :

" U maakt vanaf 8 november 1993 als tijdelijke werkloze en vanaf 22 november 1999 als volledige werkloze aanspraak op uitkeringen. U oefent een activiteit uit voor rekening van uw echtgenote An Stas (dokterskabinet). U gaf op 8 november 1993 aan dat uw echtgenote huisarts is en dat u haar op geen enkele manier behulpzaam bent en op 29 mei 2000 verklaarde u dat uw echtgenote loontrekkende was.

Uit de vaststellingen van de controledienst van de R.V.A. op 20 september 2002 en uit een schrijven van het Ministerie van Financiën blijkt nu dat u uw echtgenote gans het jaar 2000 behulpzaam was, namelijk het reinigen van de ruimten welke tot de dokterspraktijk behoren, alsook het verrichten van sommige administratieve taken. Dit strookt niet met uw aangifte.

De werkloze die op bijkomstige wijze een activiteit uitoefent kan het recht op uitkeringen slechts behouden op voorwaarde dat hij daarvan aangifte doet bij zijn uitkeringsaanvraag (artikel 48, § 1, 1° van het bovenvermeld koninklijk besluit).

U deed geen aangifte van uw activiteit. U voldoet bijgevolg vanaf 1 januari 2000 tot en met 31 december 2000 niet aan de voorwaarden van het bovenvermeld artikel 48, § 1, 1°.

Bij vonnis dd. 8 oktober 2004 van de twintigste kamer van de Arbeidsrechtbank te Brussel wordt de vordering van appellant ontvankelijk doch ongegrond verklaard en wordt de bestreden administratieve beslissing dd. 15 mei 2003 bevestigd.

De eerste rechter was van oordeel dat uit de stukken van het dossier op voldoende wijze blijkt dat appellant arbeid verrichtte voor een derde, meer bepaald is er de verklaring van betrokkene, in aanwezigheid van zijn echtgenote, dat hij instaat voor het dagelijks onderhoud en de kleine administratie van het dokterskabinet en is er het schrijven aan het Ministerie van Financiën op 23 april 2002 waarin wordt gevraagd de aanslag te corrigeren en betrokkene te beschouwen als "medehelpende echtgenoot" van mevrouw Stas An met toekenning van 600.000 fr.

Volgens de eerste rechter werd appellant terecht uitgesloten van het recht op werkloosheidsuitkeringen vanaf 1 januari 2000 tot en met 31 december 2000, gezien geen aangifte werd gedaan van deze nevenactiviteit en zijn de opgelegde sancties eveneens terecht.

Tenslotte was de eerste rechter van mening dat in casu arglist en bedrog bewezen zijn, dat de verjaringstermijn vijf jaar bedraagt en dat bijgevolg geen spreiding van betaling aan appellant kan worden toegestaan.

Appellant tekent hoger beroep aan en verzoekt het Hof :

" het onderhavig hoger beroep toelaatbaar, ontvankelijk en gegrond te verklaren, en dien ten gevolge het vonnis a quo te hervormen en dienvolgens :

De beslissing van het Werkloosheidsbureau te Vilvoorde gekend onder het nummer C29/72422/48/010959/RD/0571 te vernietigen en te zeggen voor recht dat er geen gegronde redenen zijn voor :

- een uitsluiting van het recht op uitkeringen voor de periode 1 januari 2000 - 31 december 2000 (artt. 44-45-48 K.B. 25/11/1991);
- uitsluiting recht op uitkeringen vanaf 19 mei 2003 gedurende een periode van vier weken (art.153-157-158 K.B. 25/11/1991)
- uitsluiting recht op uitkeringen vanaf 19 mei 2003 gedurende een periode van acht weken (art. 154-157-158 K.B. 25/11/1991)
- Samenvoeging sancties : totale uitsluitingduur van twaalf weken (art. 159 K.B. 25/11/1991)
- Overmaken dossier aan Arbeidsauditeur (art. 175 K.B. 25/11/1991)
- Terugvordering ten onrechte en bedrieglijk genoten uitkeringen (art. 169 K.B. 25/11/1991) vanaf 1 januari 2000 - 31 december 2000 (art. 7, § 13 Besluitwet 28/12/1944) voor een bedrag van 7.988,21 Euro.

In uiterst ondergeschikte orde indien de Arbeidsrechtbank te Brussel van oordeel zou zijn dat de terugvordering van de genoten uitkeringen onterecht was aan appellant toe te staan deze af te betalen middels maandelijkse deelbetalingen à rato van 150 Euro per maand".

Appellant stelt vooreerst dat het P.V. van verhoor op onrechtmatige wijze werd aangevuld door de sociale inspecteurs en dat zijn echtgenote niet aanwezig was bij het verhoor daar zij op dat ogenblik aan het consulteren was.

Verder stelt betrokkene dat er geen sprake is van een systematisch werken voor zijn echtgenote en hij hooguit op onregelmatige basis een aantal huishoudelijke taken heeft verricht met in hoofdde

zelfstandige, en dat hem 600.000 bef moet worden toegekend.

Een sociale controleur van de R.V.A. biedt zich een eerste maal op het adres van appellant aan op 13 september 2000, waar hij te woord wordt gestaan door de echtgenote van appellant, die stelt dat appellant afwezig is en dat er bij een volgend controlebezoek een taalprobleem zal zijn, zodat de echtgenote van appellant zal moeten aanwezig zijn om te vertalen. Er wordt meteen een afspraak voor een nieuw controlebezoek belegd op 20 september 2002.

Op 20 september 2002 spreekt de controleur met appellant en diens echtgenote, en verklaart appellant o.m. :

" Sinds ik werkloos ben help ik mijn echtgenote Stas An, die dokter is, bij haar zelfstandige activiteit. Drie maal daags maak ik de dokterspraktijk en de gang schoon, evenals de wachtzaal en het toilet. Ik ga eveneens voor haar naar de post en de bank. Ook houd ik me bezig met de administratie, de te betalen facturen enz (de voorbereiding, classement). Mijn echtgenote is zelfstandige (dokter) sinds ongeveer 7 à 8 jaar. Ik weet niet hoe de benaming "loontrekkende" is terechtgekomen op het document C1 van 29 mei 2000.

Het is juist dat ik niet heb meegedeeld dat ik mijn echtgenote help. Ik weet niet of ik tijdens mijn periode van volledige werkloosheid vakjes heb zwart gemaakt op mijn controlekaart. " (vrije vertaling).

Betrokkene verklaart tenslotte dat zijn echtgenote aanwezig is tijdens het verhoor en zij tolkt, omdat hij de franse taal niet kan lezen noch schrijven. De echtgenote van appellant tekent het P.V. van verhoor op haar beurt.

Op 21 maart 2003 werd appellant door de R.V.A. uitgenodigd om gehoord te worden op 4 april 2003.

Appellant bood zich aan op 4 april 2003 en stelde niet akkoord te gaan met de inhoud van de Pro Justitia dd. 10 maart 2003 ; appellant diende tevens zijn schriftelijk verweer in.

In dit verweer stelt hij minder begaafd te zijn en dat de verklaring op de C1 van 29 mei 2000 waarschijnlijk berust op een vergissing ingevolge een communicatieprobleem. Slechts om fiscale redenen

een privé-karakter, hij onmogelijk zijn echtgenote kan helpen bij de administratie en dat het verzoek van 23 april 2002 van appellant en zijn echtgenote om aanpassing van code 688 toekenning medehelpende echtgenoot, een initiatief was van hun fiscaal adviseur en dat artikel 86 W.I.B. 92 als voorwaarde stelt dat de ene echtgenoot de andere werkelijk helpt.

Tenslotte stelt appellant dat hij te goeder trouw is en de driejarige verjaringstermijn van toepassing is bij gebrek aan arglist als bedrog in hoofde van appellant.

Geïntimeerde verzoekt het hoger beroep ontvankelijk maar ongegrond te verklaren, dienvolgens het vonnis a quo te bevestigen.

Geïntimeerde stelt vooreerst dat de verklaring van betrokkene in feite irrelevant is gezien de vraag tot toekenning 'medehelpende echtgenoot' en vervolgens dat appellant zijn activiteit uitoefent buiten de voorwaarden van artikel 48, § 1 van het werkloosheidsbesluit van 25 november 1991.

Tenslotte stelt geïntimeerde dat er in casu ontegensprekelijk sprake is van bedrog.

Feiten

Appellant maakt sedert 8 november 1993 als tijdelijk werkloze en sedert 22 november 1999 als volledig werkloze aanspraak op werkloosheidsuitkeringen.

Op 8 november 1993 geeft appellant aan dat zijn echtgenote, [REDACTED] een dokterskabinet heeft.

Op 29 mei 2000 verklaart appellant dat zijn echtgenote loontrekkend is.

Hij verklaart geen nevenactiviteit uit te oefenen.

Sedert 2 mei 2001 is appellant opnieuw aan het werk als arbeider, monteur van caféspele.

In 2002 komt geïntimeerde via de R.S.V.Z. in het bezit van een schrijven dat appellant en zijn echtgenote op 23 april 2002 aan het Ministerie van Financiën hebben gericht, waarin zij stellen dat appellant dient te worden beschouwd als "medehelpende echtgenoot" van mevrouw [REDACTED]

droeg zijn echtgenote voor aanslagjaar 2001 een deel van haar inkomsten over naar appellant, zonder de verdere draagwijdte hiervan te voorzien. Het onderhoud dat appellant uitvoert moet sterk gerelativeerd worden. Gezien zijn beperktheid kan appellant geen administratieve hulp bieden.

Geïntimeerde nam de bestreden administratieve beslissing op 15 mei 2003.

Beoordeling door het Hof

Artikel 44 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering bepaalt dat om uitkeringen te kunnen genieten de werkloze wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil zonder arbeid en zonder loon moet zijn.

Artikel 45 bepaalt verder wat als arbeid wordt beschouwd namelijk 1° de activiteit verricht voor zichzelf die ingeschakeld is in het economisch ruilverkeer van goederen en diensten en niet beperkt is tot het gewone beheer van het eigen bezit en 2° de activiteit verricht voor een derde, waarvoor de werknemer enig loon of materieel voordeel ontvangt dat tot zijn levensonderhoud of dat van zijn gezin kan bijdragen.

Uit de stukken van het administratief dossier van geïntimeerde blijkt dat via het Rijksinstituut der Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen geïntimeerde op de hoogte is gebracht dat aan appellant een toekenning medehelpende echtgenoot (code 688) ten bedrage van 600.000 fr. diende te gebeuren voor de inkomsten 2000 - aanslagjaar 2001 door het Ministerie van Financiën op verzoek dd. 23 april 2002 van appellant en diens echtgenote, Stas An.

Door de toepassing van artikel 86 W.I.B. 92, op aanraden van hun fiscaal adviseur, hebben appellant en diens echtgenote een deel van de winst van de echtgenote aan appellant toegekend, hetgeen enkel kan wanneer de echtgenoot de zelfstandige werkelijk helpt.

Dezelfde toekenning gebeurde trouwens opnieuw bij de aangifte van de inkomsten 2001, aanslagjaar 2002 (zie stuk 16 van appellant), maar werd op verzoek van appellant en diens echtgenote bij brief van 27

januari 2003 aan het Ministerie van Financiën, gewijzigd in het aanslagbiljet verzonden op 25 maart 2003 (na de controle en het verhoor van appellant op 20 september 2002).

De activiteit wordt door appellant trouwens bevestigd in zijn verklaring (zie voormeld) die het voorwerp uitmaakt van de pro-justitia nr. 7421/590901/31 opgesteld door de sociale controleurs van de R.V.A. de heren Nobels en Renders en mede ondertekend door mevrouw Stas An.

Bijgestaan door een syndicaal afgevaardigde bij zijn verhoor van 4 april 2003, gaat appellant niet meer akkoord met de inhoud van dit Pro-Justitia.

Het Hof is echter van oordeel dat de activiteit van appellant vaststaat met de toekenning medehelpende echtgenoot door de toepassing van artikel 86 W.I.B. 92 en in tempore non suspecto bevestigd door appellant in een verklaring mede ondertekend door zijn echtgenote, die verondersteld wordt gezien haar opleiding, eerst de verklaring na te lezen alvorens haar handtekening te plaatsen, waardoor zij akkoord gaat met de inhoud ervan.

De activiteiten die appellant tijdens zijn werkloosheid heeft verricht voor zijn echtgenote, zijn activiteiten verricht voor een derde, waarvoor betrokkene enig loon of materieel voordeel ontvangt dat tot zijn levensonderhoud of dat van zijn gezin kan bijdrage.

Conform artikel 48 § 1, 1° van voormeld koninklijk besluit diende appellant daarvan aangifte te doen bij zijn uitkeringsaanvraag en bij gebrek aan aangifte van deze activiteit kan appellant geen uitkeringen genieten.

Het recht van de R.V.A. om de terugbetaling van onverschuldigd betaalde uitkeringen te vorderen verjaart na drie jaar, termijn die op vijf jaar wordt gebracht in geval van arglist of bedrog van de werkloze (artikel 7, § 13, lid 2 van de Besluitwet van 28 december 1944).

Het Hof is van oordeel dat geïntimeerde het bedrog in hoofde van appellant niet aantoonde zodat de uitkeringen die werden betaald tot 31 maart 2000 niet meer kunnen worden teruggevorderd wegens verjaring.

Het bewijs van de goede trouw moet geleverd worden door appellant.

De goed trouw impliceert de afwezigheid van enige tekortkoming van de verzekerde in de concrete relatie met de werkloosheidsreglementering. Appellant moet dus bewijzen dat hij totaal vreemd was aan de omstandigheden die tot de onverschuldigde uitkering hebben geleid. Bovendien moeten de omstandigheden die goede trouw uitmaken bestaan op het ogenblik van het invullen van de formulieren bij eerdere aanvragen en tijdens de periode waarop de terugvordering van toepassing is (Arbeidshof Gent, arrest 1 februari 1999, A.R. 390/98).

Appellant heeft op het formulier C1 van 29 mei 2000 laten vermelden dat zijn echtgenote loontrekkende is en dat hij geen nevenactiviteit uitoefent, zodat de goede trouw niet is bewezen.

Afbetalingsfaciliteiten kunnen in deze omstandigheden niet worden toegestaan.

De administratieve sancties worden als zodanig niet betwist noch wordt de herleiding ervan verzocht door appellant, zodat de uitsluiting van de werkloosheidsuitkeringen gedurende een periode van respectievelijk vier en acht weken wordt bevestigd.

Het vonnis a quo wordt alleen vernietigd voor wat de verjaringstermijn van de terugvordering van de onverschuldigd betaalde uitkeringen betreft en deze termijn wordt bepaald op drie jaar i.p.v. vijf jaar.

Het vonnis a quo wordt voor het overige bevestigd.

OM DEZE REDENEN :

De zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel;

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de talen in gerechtzaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24;

Recht doende op tegenspraak,

Gehoord de heer André, Substituut-generaal, in zijn schriftelijk eensluidend advies voorgelezen en neergelegd ter openbare terechtzitting van 30 november 2006;

Gelet op de termijn verleend tot 2 januari 2007 aan partijen om eventueel repliekbesluiten neer te leggen;

Geen replieken werden ter griffie neergelegd en de zaak werd op 11 januari 2007 in beraad genomen;

Ontvangt het hoger beroep,

Verklaart dit deels gegrond;

Vernietigt het bestreden vonnis alleen wat de verjaringstermijn van de terugvordering van de onrechtmatig ontvangen uitkeringen betreft;

en opnieuw rechtsprekend,

Zegt dat deze termijn drie jaar bedraagt;

Vernietigt de administratieve beslissing dd. 15 mei 2003 voor wat de periode van de terugvordering betreft en zegt voor recht dat de ten onrechte betaalde uitkeringen die werden betaald tot 31 maart 2000 wegens verjaring niet kunnen worden teruggevorderd;

Bevestigt het vonnis en de administratieve beslissing voor het overige;

Legt de kosten van hoger beroep, overeenkomstig artikel 1017, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek, ten laste van geïntimeerde, kosten tot op heden niet begroot door partijen.

Aldus geweest en uitgesproken ter openbare terechtzitting van de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel op acht februari tweeduizend en zeven.

Waar aanwezig waren :

Mevrouw B. VAN DE VELDE, Voorzitter
de heer H. VERMEULEN, Raadsheer in Sociale Zaken als
werkgever
de heer K. GACOMS, Raadsheer in Sociale Zaken als
werknemer arbeider
mevrouw G. DE SAEDELEER, Griffier

G. DE SAEDELEER

B. VAN DE VELDE

K. GACOMS

H. VERMEULEN